

Torsdag den 18. april 2013

HENSTILLINGER

EUROPA-PARLAMENTET

P7_TA(2013)0180

FN-princippet »Responsibility to Protect«**Europa-Parlamentets henstilling til Rådet af 18. april 2013 om FN-princippet »Responsibility to Protect« (pligt til beskyttelse) (R2P) (2012/2143(INI))**

(2016/C 045/15)

Europa-Parlamentet

- der henviser til Den Europæiske Unions værdier, mål, principper og politikker, der bl.a. er fastsat i artikel 2, 3 og 21 i traktaten om Den Europæiske Union,
- der henviser til De Forenede Nationers pagt,
- der henviser til verdenserklæringen om menneskerettigheder,
- der henviser til FN's konvention om forebyggelse af og straf for folkedrab fra 9. december 1948,
- der henviser til tiltrædelsen af Romstatutten for Den Internationale Straffedomstol (ICC),
- der henviser til FN's Generalforsamlings resolution om pligten til beskyttelse (A/RES/63/308) af 7. oktober 2009,
- der henviser til FN's Sikkerhedsråds resolution 1674 fra april 2006 og FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1894 fra november 2009 om beskyttelse af civile i væbnede konflikter ⁽¹⁾,
- der henviser til FN's Sikkerhedsråds resolutioner 1325 (2000) og 1820 (2008) om kvinder, fred og sikkerhed, FN's Sikkerhedsråds resolution 1888 (2009) om seksuel vold mod kvinder og børn i væbnede konflikter, FN's Sikkerhedsråds resolution 1889 (2009), der havde til formål at styrke FN's Sikkerhedsråds resolution 1325 (2000), og til FN's Sikkerhedsråds resolution 1960 (2010), der indførte en mekanisme for indsamling af data om og udarbejdelse af lister over gerningsmænd til seksuel vold under væbnede konflikter,
- der henviser til FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1970 af 26. februar 2011 om Libyen, som henviste til beskyttelsespligten og bemyndigelse af adskillige ikketvungne foranstaltninger for at forhindre en eskalering af grusomhederne, og til resolution nr. 1973 af 17. marts 2011 om situationen i Libyen, som bemyndigede medlemsstaterne til at tage alle nødvendige skridt til at beskytte civile og områder beboet af civile, og som for første gang i historien indeholdt en udtrykkelig henvisning til beskyttelsespligtens første søjle, hvilket blev efterfulgt af en lignende henvisning i resolution nr. 1975 om Elfenbenskysten, resolution nr. 1996 om Sudan og resolution nr. 2014 om Yemen,
- der henviser til punkt 138 og 139 i slutdokumentet fra FN's verdenstopmøde i 2005 ⁽²⁾,

⁽¹⁾ S/RES/1674.⁽²⁾ A/RES/60/1.

Torsdag den 18. april 2013

- der henviser til rapporten »The Responsibility to Protect« (pligt til at beskytte) fra 2001 fra den internationale kommission om intervention og statsuverænitet (ICISS), rapporten »A more secure world: our shared responsibility« ⁽¹⁾ (2004) fra Højniveaupanelet vedrørende Trusler, Udfordringer og Forandringer, og rapporten »In larger freedom: towards development, security and human rights for all« ⁽²⁾ (2005) fra FN's generalsekretær,
- der henviser til FN's generalsekretærs rapporter, navnlig dem om »Implementing the Responsibility to Protect« (gennemførelse af pligten til at beskytte) fra 2009 ⁽³⁾, om »Early warning, assessment and the responsibility to protect« (tidlig varsling, vurdering og pligt til beskyttelse) fra 2010 ⁽⁴⁾, om »The role of regional and subregional arrangements in implementing the responsibility to protect« (de regionale og underregionale ordningers rolle i gennemførelsen af pligten til beskyttelse) fra 2011 ⁽⁵⁾ og om »Responsibility to protect: timely and decisive response« (pligten til beskyttelse: Rettidig og besluttsom reaktion) fra 2012 ⁽⁶⁾,
- der henviser til FN's generalsekretærs interne kontrolkommission om FN's indsats i Sri Lanka af november 2012, der undersøger grundene til, at det internationale samfund ikke formåede at beskytte civile imod de omfattende overtrædelser af humanitær ret og menneskerettighederne og som fremsætter anbefalinger vedrørende den fremtidige FN-indsats til effektiv imødegåelse af lignende situationer med massegrusomheder,
- der henviser til rapporten fra FN's generalsekretær om »Strengthening the role of mediation in the peaceful settlement of disputes, conflict prevention and resolution« (styrkelse af mæglingens rolle i fredelig løsning, forebyggelse og bilæggelse af konflikter) af 25. juli 2012,
- der henviser til det brasilianske initiativ, der den 9. september 2011 blev forelagt for De Forenede Nationer med titlen »Responsibility while protecting: elements for the development and promotion of a concept« (Ansvar samtidig med beskyttelse: elementer til udvikling og fremme af et koncept),
- der henviser til EU-programmet til forebyggelse af voldelige konflikter (Göteborg-programmet) fra 2001 og årsberetningerne om gennemførelse af det,
- der henviser til EU's prioriteringer for FN's 65. generalforsamling den 25. maj 2010 ⁽⁷⁾,
- der henviser til, at Nobels Fredspris for 2012 ikke blot hædrer EU's historiske bidrag til et fredeligt Europa og en fredelig verden, men tillige øger forventningerne til Unionens engagement til fordel for en mere fredelig verdensorden, der i højere grad er baseret på bestemmelserne i international ret,
- under henvisning til den europæiske konsensus om udvikling ⁽⁸⁾ og den europæiske konsensus om humanitær bistand ⁽⁹⁾,
- der henviser til sin henstilling til Rådet af 8. juni 2011 om FN's Generalforsamlings 66. samling ⁽¹⁰⁾ og af 13. juni 2012 om FN's Generalforsamlings 67. samling ⁽¹¹⁾,
- der henviser til sin beslutning af 16. februar 2012 om den 19. samling i FN's Menneskerettighedsråd ⁽¹²⁾,
- der henviser til sin beslutning af 11. maj 2011 om »EU som global aktør: dets rolle i multilaterale organisationer« ⁽¹³⁾,
- der henviser til sin beslutning af 19. februar 2009 om den europæiske sikkerhedsstrategi og FSFP ⁽¹⁴⁾,
- der henviser til forretningsordenens artikel 121, stk. 3, og artikel 97,
- der henviser til betænkning fra Udenrigsudvalget og udtalelse fra Udviklingsudvalget (A7-0130/2013),

⁽¹⁾ <http://www.un.org/secureworld/report3.pdf>

⁽²⁾ A/59/2005.

⁽³⁾ A/63/677.

⁽⁴⁾ A/64/864.

⁽⁵⁾ A/65/877-S/2011/393.

⁽⁶⁾ A/66/874-S/2012/578.

⁽⁷⁾ 10170/2010.

⁽⁸⁾ EUT C 46 af 24.2.2006, s. 1.

⁽⁹⁾ EUT C 25 af 30.1.2008, s. 1.

⁽¹⁰⁾ EUT C 380 E af 11.12.2012, s. 140.

⁽¹¹⁾ Vedtagne tekster, P7_TA(2012)0240.

⁽¹²⁾ Vedtagne tekster, P7_TA(2012)0058.

⁽¹³⁾ EUT C 377 E af 7.12.2012, s. 66.

⁽¹⁴⁾ EUT C 76 E af 25.3.2010, s. 61.

Torsdag den 18. april 2013

- A. der henviser til, at slutdokumentet fra FN's verdenstopmøde i 2005 for første gang indeholder en fælles definition af princippet om beskyttelsespligt; der henviser til, at princippet om beskyttelsespligt stadfæstet i punkt 138 og 139 i erklæringen fra FN's verdenstopmøde i 2005 repræsenterer et vigtigt skridt i retning af en mere fredelig verden gennem indførelse af forpligtelsen for staterne til at beskytte deres befolkninger mod folkedrab, krigsforbrydelser, etnisk udrensning og forbrydelser mod menneskeheden og forpligter det internationale samfund til at hjælpe stater med at påtage sig dette ansvar og at gribe ind, såfremt staterne ikke er stand til at beskytte deres befolkninger mod disse fire specifikke forbrydelser og overtrædelser;
- B. der henviser til, at begrebet beskyttelsespligt bygger på tre søjler: i) Staten har det primære ansvar for at beskytte sin befolkning mod folkemord, krigsforbrydelser, forbrydelser mod menneskeheden og etnisk udrensning; ii) det internationale samfund skal bistå staterne med at leve op til deres beskyttelsesforpligtelser; iii) når en stat tydeligvis undlader at beskytte sin befolkning eller rent faktisk udøver disse kriminelle handlinger, har det internationale samfund pligt til at træffe kollektive foranstaltninger;
- C. der henviser til, at i henhold til det arbejde med beskyttelsespligten, der gik forud for aftalen om sluterklæringen fra verdenstopmødet i 2005 og særligt i 2001-rapporten om beskyttelsespligten fra ICISS (den internationale kommission om intervention og statsuverænitet), defineres beskyttelsesprincippet nærmere, så det omfatter elementerne forebyggelsespligt, reaktionspligt og genopbygningspligt, som nævnt i ICISS-rapporten;
- D. der henviser til, at udviklingen af konceptet »Responsibility to Protect« (R2P) hilses velkommen, da det klarlægger og styrker staters eksisterende forpligtelser til at sikre beskyttelsen af civilbefolkningen; der henviser til, at dette begreb, som opstod i forbindelse med det internationale samfunds svigt i Rwanda i 1994, er altafgørende for, at det internationale samfund kan overleve;
- E. der henviser til, at legitim magtanvendelse i disse tilfælde udelukkende bør gennemføres på forsigtig og proportionel vis og i begrænset omfang;
- F. der henviser til, at udviklingen af princippet om beskyttelsespligt, er et betydeligt skridt frem mod foregribelse, forebyggelse og reaktion på folkemord, krigsforbrydelser, etnisk udrensning og forbrydelser mod menneskeheden og opretholdelse af grundlæggende folkeretlige principper, navnlig international humanitær lovgivning, flygtningelovgivning og menneskerettighedslovgivning; der henviser til, at principperne bør anvendes så konsekvent og ensartet som muligt, og at det i denne henseende er yderst vigtigt, at tidlig varsling og vurdering foretages på retfærdig, forsigtig og professionel vis, og at magtanvendelse altid udgør den sidste udvej;
- G. der henviser til, at de seneste begivenheder over ti år efter indførelsen af begrebet »beskyttelsespligt« og otte år efter det internationale samfunds godkendelse heraf på FN's verdenstopmøde i 2005 igen har understreget betydningen af og udfordringerne i forbindelse med en rettidig og beslutsom reaktion på de fire centrale forbrydelser, der er omfattet af dette begreb, samt behovet for yderligere at gøre dette princip operationelt for at gennemføre det på en effektiv måde og forhindre massegrusomheder;
- H. der henviser til, at udviklingen af beskyttelsespligten — navnlig dens forebyggelseselement — kan fremme den globale indsats i retning af en mere fredelig verden, da mange grufulde forbrydelser indtræder i perioder med voldelig konflikt, og dette nødvendiggør en effektiv kapacitet til strukturel og operationel konfliktforebyggelse, hvorved behovet for magtanvendelse reduceres til en sidste udvej;
- I. der henviser til, at brugen af alle de værktøjer, der står til rådighed under charterets kapitel VI, VII og VIII, lige fra ikketvungne foranstaltninger til kollektive foranstaltninger, er af afgørende betydning for videreudviklingen og legitimiteten af beskyttelsespligten;
- J. der henviser til, at den mest effektive form for forebyggelse af konflikter, vold og menneskelig lidelse består i at fremme respekten for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder, håndhævelse af retsstaten, god regeringsførelse, menneskelig sikkerhed, økonomisk udvikling, fattigdomsbekæmpelse, inddragelse, socioøkonomiske rettigheder, ligestilling mellem kønnene og demokratiske værdier og fremgangsmåder samt nedbringelse af økonomiske uligheder;
- K. der henviser til, at den militære intervention i Libyen i 2011 har vist behovet for at tydeliggøre regionale og subregionale organisationers rolle, når beskyttelsespligten anvendes; der henviser til, at sådanne organisationer både kan legitimere og fungere som operationelle aktører i forbindelse med gennemførelse af beskyttelsespligten, men ofte mangler kapacitet og ressourcer;

Torsdag den 18. april 2013

- L. der henviser til, at menneskerettighederne spiller en afgørende rolle i internationale forhold;
- M. der henviser til, at der er behov for et skift i vores tilgang til R2P, som bør indebære, at det integreres i alle vores modeller for udviklingsamarbejde, bistand og krisestyring, samt at man bygger på programmer, der allerede indbefatter R2P;
- N. der henviser til, at en mere konsekvent implementering af beskyttelsespligtens forebyggelseselement, herunder mæglingsforanstaltninger og forebyggende diplomati på et tidligt stadie, kunne forebygge eller minimere potentialet for konflikt og vold og afværge eskaleringer og dermed bidrage til at forhindre internationale interventioner under reaktionspligten; der henviser til, at tosporet diplomati er et vigtigt redskab i det forebyggende diplomati, som bygger på den menneskelige dimension ved mæglingen;
- O. der henviser til, at R2P primært er en forebyggende doktrin, og at militær intervention bør være den sidste udvej i R2P-situationer; der henviser til, at R2P, når det er muligt, først og fremmest bør gennemføres via diplomatiske og langsigtede udviklingsaktiviteter, hvor der lægges vægt på kapacitetsopbygning inden for områderne menneskerettigheder, god regeringsførelse, retsstatsprincippet, fattigdomsbekæmpelse og fokus på uddannelse og sundhed, konfliktforebyggelse gennem uddannelse og udvidelse af handelen, effektiv våbenkontrol og forebyggelse af ulovlig våbenhandel samt styrkelse af de hurtige varslingsystemer; der endvidere henviser til, at der findes mange ikke-militære tvangsmidler, som f.eks. forebyggende diplomati, sanktioner, ansvarlighedsmekanismer og mægling; der henviser til, at EU fortsat skal spille en ledende rolle inden for konfliktforebyggelse;
- P. der henviser til, at samarbejde med regionale organisationer er en vigtig dimension i R2P-arbejdet; der henviser til, at det derfor er nødvendigt at opfordre til, at regionale kapaciteter styrkes, for så vidt angår forebyggelse og fastlæggelse af effektive politikker til forebyggelse af ovennævnte fire forbrydelser; der henviser til, at det kommende topmøde mellem EU og Afrika i 2014 vil være en god anledning til at vise vores støtte til Den Afrikanske Unions ledelse og fremme afrikansk ejerskab over R2P;
- Q. der henviser til, at FN's retningslinjer for konkret mægling påpeger det dilemma, at arrestordre udstedt af Den Internationale Straffedomstol (ICC), sanktioner og nationale og internationale antiterrorpolitik også påvirker den måde, hvorpå visse parter i en konflikt kan indgå i mæglingsprocessen; der henviser til, at folkerettens definition af forbrydelser, som fordrer en øjeblikkelig reaktion fra det internationale samfunds side, er blevet betydeligt udviklet siden oprettelsen af ICC, omend der beklageligvis stadig mangler en uafhængig mekanisme til vurdering af, hvornår disse definitioner er opfyldt; der henviser til, at gennemførelse af Romstatutten ville sikre en effektiv ICC-ordning; der henviser til, at Romstatutten ikke er blevet ratificeret af alle stater i det internationale samfund;
- R. der henviser til, at Den Internationale Straffedomstol og beskyttelsespligten hænger sammen, da begge har til formål at forhindre folkedrab og forbrydelser mod menneskeheden og krigsforbrydelser; der henviser til, at beskyttelsespligten understøtter Den Internationale Straffedomstols opgave med at bekæmpe straffrihed ved at slå til lyd for, at staterne respekterer deres retlige ansvar, samtidig med at beskyttelsespligten styrker Den Internationale Straffedomstols komplementaritetsprincip, i henhold til hvilket hovedansvaret for retsforfølgelse ligger hos staterne;
- S. der henviser til, at Den Internationale Straffedomstol spiller en afgørende rolle i forebyggelsen af disse forbrydelser, men ligeledes i genopbygningen af stater og i mæglingsprocesser;
- T. der henviser til, at EU altid aktivt har fremmet beskyttelsespligten på den internationale scene; der henviser til, at EU må styrke sin rolle som global politisk aktør ved at opretholde menneskerettighederne og den humanitære ret samt ved at lade denne politiske støtte komme til udtryk i dens egne politikker;
- U. der henviser til, at medlemsstaterne også har tilsluttet sig princippet om beskyttelsespligt; der henviser til, at kun nogle få af dem har indarbejdet begrebet i deres nationale dokumenter;
- V. der henviser til, at flere nylige erfaringer fra specifikke kriser, såsom i Sri Lanka, Elfenbenskysten, Libyen og Syrien har vist de vedvarende udfordringer, der er forbundet med at nå frem til en fælles forståelse af, hvordan man sikrer en rettidig og effektiv gennemførelse af beskyttelsespligten og samtidig finder frem til den fælles politiske vilje og effektive kapacitet til at forebygge eller standse folkemord, krigsforbrydelser, etnisk udrensning og forbrydelser mod menneskeheden, uanset om de er begået af nationale eller lokale myndigheder eller ikke-statslige parter, og de deraf følgende mange civile ofre;

Torsdag den 18. april 2013

- W. der henviser til, at det i de situationer, hvor R2P finder anvendelse, er af allerstørste betydning, at der fortsat foretages en skelnen mellem mandatet for militære og for humanitære aktører for at sikre, at alle humanitære aktører betragtes som neutrale og upartiske, og for at undgå, at de effektive leverancer af bistand og lægehjælp eller andre former for hjælp, modtagernes adgang hertil eller det lokale humanitære personales personlige frihed bringes i fare;
- X. der henviser til det brasilianske forslag om »ansvar under beskyttelse«, som er et glædeligt bidrag til den nødvendige udarbejdelse af de kriterier, der skal følges ved implementeringen af beskyttelsespligt-mandatet, herunder proportionalitet i omfanget og varigheden af interventioner, en grundig balance mellem konsekvenserne, forudgående afklaring af de politiske mål og gennemsigtighed i ræsonnementet bag interventionerne; der henviser til, at overvågnings- og revisionsmekanismerne for de vedtagne mandater bør styrkes, bl.a. gennem FN's generalsekretærs særlige rådgivere om forebyggelse af folkemord og om beskyttelsespligten, og FN's højkommisær for menneskerettigheder, og at dette bør ske »på retfærdig, forsigtig og professionel vis, uden politisk indblanding eller dobbeltstandarder«⁽¹⁾;
- Y. der henviser til, at folkerettens definition af forbrydelser, som fordrer en øjeblikkelig reaktion fra det internationale samfunds side, er blevet betydeligt udviklet siden oprettelsen af ICC, omend der beklageligvis stadig mangler uafhængige mekanismer til vurdering af, hvornår disse definitioner bør finde anvendelse;
- Z. der henviser til, at FN's højkommisær for menneskerettigheder spiller en vigtig rolle i bevidstgørelsen om igangværende sager om massegrusomheder; der henviser til, at FN's Menneskerettighedsråd spiller en stadig større rolle i gennemførelsen af beskyttelsespligten, herunder ved at godkende undersøgelsesrejser og undersøgelseskommissioner for at indsamle og vurdere oplysninger om de fire specificerede forbrydelser og overtrædelser, og ved at øge paratheden til at henvise til beskyttelsespligten i krisesituationer som f.eks. i Libyen og Syrien;
- AA. der henviser til, at en smal, men dyb tilgang til gennemførelsen af beskyttelsespligten bør begrænse anvendelsen af den til de fire specificerede massegrusomheder og overtrædelser;
- AB. der henviser til, at beskyttelsespligten ikke bør anvendes i forbindelse med humanitære nødsituationer og naturkatastrofer; der henviser til, at humanitær hjælp ikke bør anvendes som en undskyldning for politisk handling, og til nødvendigheden af, at samtlige involverede parter respekterer den humanitære operationsfrihed;
- AC. der henviser til, at der skal tilbydes bistand efter konflikter; der henviser til, at der er behov for en større indsats for at sikre ansvarlighed for alvorlige krænkelse af menneskerettighederne såvel som den humanitære folkeret og bekæmpelse af straffrihed;
1. retter følgende henstillinger til næstformanden i Kommissionen/Unionens højtstående repræsentant for udenrigs-anliggender og sikkerhedspolitik, EU-Udenrigstjenesten, Kommissionen, medlemsstaterne og Rådet:
- a) at bekræfte EU's engagement i beskyttelsespligten ved at vedtage en interinstitutionel »konsensus om beskyttelsespligten«, herunder en fælles forståelse af konsekvenserne af beskyttelsespligten for EU's eksterne indsats og den rolle, som dens indsats og instrumenter kan spille i situationer, der giver anledning til bekymring, som skal udarbejdes i fællesskab af Rådet, EU-Udenrigstjenesten, Kommissionen og Parlamentet, idet der også taget hensyn til de berørte parter synspunkter, herunder af aktører fra civilsamfundet og ngo'er;

⁽¹⁾ Artikel 51 i rapporten fra FN's generalsekretær af 25. juli 2012 »Responsibility to protect: timely and decisive response« (Pligten til beskyttelse: rettidig og beslutsom reaktion) (A/66/874-S/2012/578).

Torsdag den 18. april 2013

- b) at medtage et kapitel i årsberetningen fra den højtstående repræsentant/næstformanden i Kommissionen til Parlamentet om FUSP vedrørende EU's indsats inden for konfliktforebyggelse og mægling i implementeringen af beskyttelsesprincippet; at analysere i dette kapitel nytten af de relevante instrumenter og administrative strukturer i gennemførelsen af beskyttelsespligten, herunder identifikation af de nødvendige revisioner; at udarbejde dette kapitel i samarbejde med EU's særlige repræsentant for menneskerettigheder, idet der tages hensyn til de forskellige holdninger i Parlamentet om specifikke emner vedrørende konfliktforebyggelse eller beskyttelse af menneskerettigheder; at drøfte resultaterne med Parlamentet;
- c) at indarbejde princippet om beskyttelsespligt i EU's udviklingsbistand; at styrke Unionens forebyggende diplomati, mægling, kriseforebyggelse og reaktionskapacitet og gøre det mere professionelt, navnlig hvad angår informationsindsamling og -udveksling samt tidlige varslingsystemer; at forbedre koordineringen mellem de forskellige strukturer i Kommissionen, Rådet og EU-Udenrigstjenesten, der beskæftiger sig med alle aspekter af beskyttelsespligten, og informere Parlamentet regelmæssigt om de initiativer, der træffes til støtte for beskyttelsespligten;
- d) at sikre en tilstrækkelig politikplanlægning, operationelle koncepter og kapacitetsudviklingsmål inden for den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik (FSFP) for at sætte Unionen i stand til at gennemføre beskyttelsesprincippet i dets fulde omfang i tæt internationalt samarbejde inden for FN og regionale organisationer;
- e) at videreudvikle EU's konfliktforebyggelses- og afhjælpningskapacitet, herunder standby-kapacitet af juridiske eksperter, politifolk og regionale analytikere, og oprette et uafhængigt europæisk fredsinstitut, der skal rådgive EU om og øge dets kapacitet inden for mægling, tosporet diplomati og udveksling af bedste praksis om fred og deeskalering; at styrke de forebyggende elementer i EU's eksterne instrumenter, navnlig stabilitetsinstrumentet;
- f) at styrke forbindelserne mellem tidlig varsling, politikplanlægning og beslutningstagning på højt plan inden for EU-Udenrigstjenesten og Rådet;
- g) at medtage en systematisk vurdering af risikofaktorerne i tilknytning til folkedrab, krigsforbrydelser, etnisk udrensning og forbrydelser mod menneskeheden i de regionale strategidokumenter og landestrategidokumenterne, og medtage forebyggelse heraf i dialoger med tredjelande, der risikerer at blive udsat for disse forbrydelser og overtrædelser;
- h) at udvikle samarbejdet med og videreuddannelsen af de ansatte i EU-delegationerne og medlemsstaternes ambassader samt civile og militære missioner inden for internationale menneskerettigheder, humanitær ret og strafferet, herunder deres evne til at afsløre potentielle situationer, der involverer de fire angivne forbrydelser og krænkelser, bl.a. ved regelmæssige meningsudvekslinger med det lokale civilsamfund; at sikre, at EU's særlige repræsentanter opretholder beskyttelsespligten, hvor det er nødvendigt, og at udvide mandatet til EU's særlige repræsentant for menneskerettigheder til at omfatte spørgsmål i tilknytning til beskyttelsespligt; at identificere et EU-kontaktpunkt for beskyttelsespligt i EU-Udenrigstjenesten inden for de eksisterende strukturer og ressourcer, som navnlig skal have til opgave at øge bevidstheden om konsekvenserne af beskyttelsespligten og sikre rettidige informationsstrømme mellem alle de berørte aktører om situationer, der giver anledning til bekymring, samt at fremme oprettelsen af nationale kontaktpunkter for beskyttelsespligt i EU's medlemsstater; at yderligere professionalisere og styrke det præventive diplomati og mægling;
- i) at lancere og fremme en intern debat i EU om reformen af FN's Sikkerhedsråd, som er det eneste internationalt legitime organ, der kan sanktionere indgreb under beskyttelsespligten uden målstatens samtykke;
- j) at involvere og uddanne repræsentanter for civilsamfundet og ngo'er, som vil kunne spille en rolle i uformelt diplomati eller »Track II«-diplomati, med henblik på at fremme udveksling af god praksis på området;
- k) at styrke samarbejdet med regionale og subregionale organisationer, herunder ved at forbedre deres forebyggelse, kapacitetsopbygning og reaktionsforanstaltninger i tilknytning til beskyttelsespligten

Torsdag den 18. april 2013

- l) at sikre en hurtig ratificering i alle EU's medlemsstater af ændringerne til Romstatutten for ICC til definition af forbrydelsen aggression, eftersom Straffedomstolen kan spille en central rolle for forebyggelsen af massegrusomheder, såvel som for at sikre placering af ansvaret;
- m) at insistere på respekt for Den Internationale Straffedomstolsklausul i aftaler med tredjelande og at overveje at revidere aftalen med lande, der ikke lever op til Den Internationale Straffedomstols arrestordre;
- n) at støtte en tosporet tilgang, dvs. fremme af en universel accept af beskyttelsespligten, samtidig med at staterne tilskyndes til at støtte og bistå Den Internationale Straffedomstol;
2. tilskynder den højstående repræsentant/næstformanden i Kommissionen samt Rådet til:
- a) at bidrage aktivt til debatten om beskyttelsespligten, der bygger på de eksisterende internationale menneskerettigheder og Genève-konventionen, med henblik på at styrke det internationale samfunds fokus på forebyggelseskomponenten i beskyttelsespligten og en universel anvendelse af ikketvungne værktøjer og udvikling af en konkret handlingsplan med henblik herpå, som også omfatter overvejelser om ansvaret/behovet for genopbygning;
- b) at fremme R2P-princippet i FN og arbejde hen imod at sikre dets universalitet som en afgørende del af en fælles sikkerhedsmodel baseret på multilateralisme og FN's forrang og i tilknytning til en styrkelse af Den Internationale Straffedomstol; at huske på, at R2P også indbefatter ansvaret for at bekæmpe straffrihed;
- c) at støtte FN's generalsekretær i bestræbelserne på at genoplive og øge forståelsen af konsekvenserne af princippet om beskyttelsespligt og til at samarbejde med andre FN-medlemsstater, som ønsker at forbedre det internationale samfunds kapacitet til at forhindre og reagere på massegrusomheder omfattet af beskyttelsespligten;
- d) at opfordre Sikkerhedsrådet til at behandle det brasilianske forslag om »pligt ved beskyttelse« (»responsibility while protecting«) for at sikre, at R2P-princippet er så effektivt som mulig og fører til mindst mulig skade, og at bidrage til den nødvendige udarbejdelse af de kriterier, der skal følges ved implementeringen af især den tredje søjle af beskyttelsespligten, herunder proportionalitet i omfanget og varigheden af interventioner, en solid balance mellem konsekvenserne, forudgående afklaring af de politiske mål og gennemsigtighed i ræsonnementet bag interventionerne; da udarbejdelsen af sådanne kriterier kan stille garantier, som kunne overbevise lande, der på nuværende tidspunkt er tilbageholdende over for R2P-doktrinen anvendelighed, at styrke overvågnings- og revisionsmekanismerne for de vedtagne mandater, bl.a. gennem FN's generalsekretærs særlige rådgivere om forebyggelse af folkemord og om beskyttelsespligten samt FN's højkommisær for menneskerettigheder, og til at gennemføre disse mekanismer »på retfærdig, forsigtig og professionel vis uden politisk indblanding eller dobbeltstandarder« ⁽¹⁾;
- e) at tage ved lære, sammen med medlemsstaterne og vores internationale partnere, af R2P-erfaringerne fra Libyen i 2011 og af den aktuelle manglende evne til at træffe foranstaltninger i Syrien;
- f) at opfordre de fem permanente medlemmer i FN's Sikkerhedsråd til at vedtage en frivillig adfærdskodeks, der kan begrænse vetoretten i tilfælde af folkekrig, krigsforbrydelser, etnisk udrensning og forbrydelser mod menneskeheden;
- g) at føre en dialog med EU's regionale partnere for at tydeliggøre regionale og subregionale organisationers rolle, når beskyttelsespligten anvendes;
- h) at arbejde hen imod at gøre beskyttelsespligten til den nye standard i folkeretten inden for det anvendelsesområde, som FN's medlemsstater blev enige om på verdensstopmødet i 2005;
- i) at rådgive Sikkerhedsrådet om, at en forankring af R2P, som nu er en ny standard, som standard i international ret ikke vil begrænse dets beslutningsdygtighed;

⁽¹⁾ Artikel 51 i rapporten fra FN's generalsekretær af 25. juli 2012 »Responsibility to protect: timely and decisive response« (Pligten til beskyttelse: rettidig og besluttsom reaktion) (A/66/874-S/2012/578).

Torsdag den 18. april 2013

- j) at bistå med at styrke rammerne og kapaciteten på FN-niveau inden for mægling, tosporet diplomati og udveksling af bedste praksis om fredelig løsning af opstående konflikter og deeskalering samt varslingsystemer, såsom hos mæglingsstøtteenheden og departementet for politiske anliggender; at styrke embedet som særlig rådgiver om forebyggelse af folkemord og særlig rådgiver om beskyttelsespligt; at inddrage Menneskerettighedsrådet i debatten om beskyttelsespligten
 - k) at sikre, i samarbejde med de EU-medlemsstater, som sidder i FN's Sikkerhedsråd, og alle vores internationale partnere, fuld overensstemmelse mellem eventuelle yderligere udviklinger af R2P-konceptet og den humanitære folkeret og gøre sig til fortalere for og overvåge den fuldstændige overholdelse af den humanitære folkeret i fremtidige sager, hvor R2P finder anvendelse;
 - l) at drøfte spørgsmålet om et enkelt EU-sæde i FN's Sikkerhedsråd og et fælles budget for FUSP-missioner under FN-mandat;
 - m) at integrere kvinder, herunder kvindelige ledere og kvindegrupper meget mere i al konfliktforebyggelse og -mægling samt i bilæggelsesbestrebelse i overensstemmelse med FN's Sikkerhedsråds resolutioner 1325 og 1820;
 - n) at arbejde sammen med FN om etablering af en klar forbindelse mellem gennemførelse af beskyttelsespligten og bekæmpelse af straffrihed for de mest alvorlige forbrydelser omfattet af dette begreb;
3. Opfordrer den højtstående repræsentant/næstformanden i Kommissionen:
- a) til at forelægge Europa-Parlamentets Udenrigsudvalg en konkret handlingsplan inden for seks måneder fra vedtagelsen af denne henstilling om opfølgning af Parlamentets forslag, navnlig skitsering af skridt i retning af »enighed om beskyttelsespligten«;
4. pålægger sin formand at sende denne henstilling til Rådet og, til orientering, til Kommissionen, Unionens højtstående repræsentant/næstformanden i Kommissionen, EU-Udenrigstjenesten og til medlemsstaterne.
-